

COL.LABORACIO

Parlem bé!!

És un fet inquietant i real del nostre temps. Malgrat el desenvolupament i l'evolució dels pobles i de la societat, el fenomen d'expressar-se amb paraula ordinària, grollera i fins blasfema com una cosa normal, s'extén arreu de la nostra terra i en les nostres pròpies llars.

Anys enrera, aquest llenguatge baix i rastrer era quasi exclusiu dels desheretats de la fortuna i marginats de la societat que es podien senyalar amb el dit.

Avui, dissortadament, està tan estès arreu, que hom diria són poques les famílies, per no dir les persones, que usen un llenguatge senzill i correcte que no ofengui les orelles dels qui les senten o les escolten.

I el que és pitjor; els infants que no senten quasi res més de bo a casa i al carrer ho han assimilat ràpidament. Quin mal so no fa a les orelles quan sents a un grup de noiets en plena edat escolar expressar-se d'una manera tan baixa i repulsiva! i no cal dir quan hi barregen els noms de les persones i coses més santes i sagrades!!!

De qui serà la culpa? En primer terme pot dir-se que és dels pares. Sempre hem sentit dir que «els infants fan el que veuen fer als grans». En aquest cas concret «diuen» el que senten dir als grans. Salvant rares excepcions sabem tots que és una veritat que no admet volta de full.

On ho han après? Doncs a l'escola de la família. Ells diuen el que senten a casa, en la llar. Els pares són els primers mestres i educadors dels seus fills i aquests, com cera blana, assimilen totes les seves ensenyances. Si el pare no malparla el fill no dirà les paraulotes que ha sentit pel carrers o als companys, temerós de l'avís o del càstig correcte aplicat a temps.

Si els pares fossin conscients del mal que ocasionen als seus fills amb les seves paraules i converses indignes, tots serien més ben parlats! De la mateixa manera que saben refrenar i moderar les paraules davant de certes persones

per no posar en evidència la seva poca instrucció i personalitat humana, així també seria més respectuosa i digna l'autoritat paterna davant dels seus fills si s'expressaven amb paraula correcta i transparent i serien el seu millor exemple.

No cal excusar-se dient que és treball dels mestres i educadors. Els esforços d'aquests queden frustrats quan es tracta d'inculcar la millor parla a un alumne quin pare no usi un llenguatge decent, car l'exemple quotidià dels de casa pesa més que totes les altres raons.

En quant als joves de la «primera volada» que es pensen i creuen que «fa home» parlar ordinari i grollerament i als qui com ells esmercen i fan ostentació del seu verb brutal, els remeto a que llegeixin o rellegeixin l'article «Avaluació, paraula de moda» aparegut en el «Ronsana» del mes de gener ppat. i comprendran què vol dir ésser home en tota l'extensió de la paraula.

Val la pena que reflexionem a temps i emprenguem la tasca (enquesta si voleu) de regenerar i polir el nostre llenguatge de l'escòria que ha invadit i envileix el nostre poble català. Serà difícil però no impossible. El seu resultat positiu serà en benefici de tots: de l'individu, de la família i de la societat. No podríem llançar un slogan?: «Mantinguem neta la parla. És tan bonica!!!

Tinguem present que la llengua és un do sagrat i com a tal l'hem d'esmerçar per a què compleixi el fi que li ha donat el Creador.

Esgrimint l'arma del ben parlar, enaltirem la nostra cultura, honrarem a la Pàtria i estimarem més Catalunya.

Parlant bé, serem més bons cristians i ens sentirem més germans; ens entregarem més els uns als altres...

I finalment, parlant bé, ens solidaritzarem a l'obra constructiva de tants escriptors i poetes insignes que amb els seus poemes i poesies han il·lustrat i glosat meravellosament la bellesa i sublimitat del nostre llenguatge.

M. Travesa

Piensos GANADOR

Distribuidor

J. BASSA

Teléfono 50

Santa Eulalia de Ronsana